

Sprøjtehusene ude i Landet, saa Folk kan læse dem. En saadan Tale var det, Ministeren holdt nu. Det var en Tale, som var god at faa Forstand af, en Tale, som Smaafolk vilde have godt af at læse, og derfor maa jeg komplimentere den højtærede Minister for denne Tale. Desværre kan jeg ikke strække denne Kompliment til den højtærede Ministers Sprog. Derimod kan jeg lykønske den Skole, hvorfra han kommer, til, at den slap af med ham i Tide, for med den Tendens, han har til at læse Nick Carter-Romaner og „Skillingsmagasinet“, eller hvad de nu hedder alle disse obskure Blade, som jeg ikke kender noget til, men som han røbede Kendskab til, tror jeg, det var paa Tide, at man fjernede ham fra den opvoksende Ungdom; herinde tror jeg ikke, vi tager nogen Skade af hans Sprog.

Naar den højtærede Minister benyttede et saa ejendommeligt Sprog, var det for at komme bort fra Realiteterne i denne Sag. Han paastod, at der i min Tale i Lørdags ikke fandtes Realiteter. Jeg henviser til Rigsdagstidende og finder det ejendommeligt, at Ministeren, til Trods for at der ikke findes Realiteter i denne Tale, alligevel benytter 20 Minutter til Imødegaaelse af den i Dag. Hvis der ikke var Realiteter i Talen, tror jeg dog ikke, den højtærede Minister vilde have spildt saa megen Tid paa den.

Men jeg forstaa saa udmærket godt, og ærede Medlemmer vil ogsaa af det ærede Medlem Hr. Martin Hansens sidste Udtalelse forstaa, at Regeringen er paa vild Flugt bort fra dette Lovforslag. For det, den foreslaar, er i Virkeligheden det frie Skøns Indførelse, og dette har det ærede Medlem Hr. Martin Hansen forladt. Ja, jeg vil oven i Købet sige, at han har vel aldrig nogen Sinde været ovre paa det; derpaa tyder ogsaa hans Udtalelse i Lørdags: „Jeg lægger ikke Skjul paa, at jeg er afgjort Tilhænger af de faste Satser.“ Er man afgjort Tilhænger af de faste Satser, kan man umuligt gaa over paa det frie Skøn. Derfor havde jeg i Lørdags Ret i, at den, der først nedsablede Ministerens Forslag, var det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, Ministerens egen Ordfører. Det var ham, der absolut viste Vejen: vi skulde væk fra det, der var i Lovforslaget, det frie Skøn, og beholde det gode, der var i Loven: de faste Takster. Derfor forstaa jeg saa godt, at Ministeren maatte rette en Tak til det ærede Medlem Hr. Martin Hansen for veludført Arbejde — Tak, fordi du stak mig en paa Snuden!

Det var en meget kølig Tilslutning, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen gav Forslaget i Lørdags. Det ærede Medlem har fundet sine Ben i Dag, idet han til Slut udtaler: Vi skal nok finde Vejen ud. Han bringer oven i Købet Ministeren en højtidelig Taksigelse, fordi denne har vist sig forhandlingsvenlig. Er det nu ogsaa værd at komme med al den Tak? Naar 3 Partier gaar imod det, er Ministeren virkelig nødt til at blive forhandlingsvenlig, ellers kommer han ingen Vegne frem. Det er den Slags Ting, man stikker Folk Blaar i Øjnene med.

Den højtærede Minister siger, at det kommer an paa, hvilken Vind der blæser ude i Landet. Ja, det kommer an paa den Vind, der blæser ude i Landet, men det kommer ogsaa an paa, i hvilke Kredse der blæses. At der blæser en vis Vind fra de store Skatteydere for, at man skal spare nogle Udgifter til de gamle, er jeg ikke blind for; det er den Vind, der har Ministerens og Venstrepartiets Øre. Men der er ogsaa en anden Vind, som i denne Tid blæser Resolutioner herind; det er den Vind, der blæser i de aldersrentenyndendes Kredse, det er den Vind, der blæser i Smaafolks Kredse. Det er ikke saa længe siden, der kom en Udtalelse fra Ministerens egen Valgkreds, hvori man beklagede sig over disse Nedsæringsforslag. Rundt omkring i Landet holdes der Møder med vældig Tilstrømning, hvor der protesteres imod at forringe de gamles Kaar. De gamle Aldersrentenynderes Landsforening har i Gaar vedtaget en Protest imod dette Nedsæringsforslag. Altsaa, naar Ministeren taler om Vinden, skulde han tale sagte, for der blæser forskelligartede Vinde herind, og jeg tror ikke, det vil baade Venstrepartiet, at det slet ikke har Øret aabent for de Vinde, der blæser i Smaafolks Kredse, men kun Øre for dem, der blæser i de store Skatteynderes Kredse.

Saa siger den højtærede Minister, at selv jeg erkender, at hans Lov, den nuværende Aldersrentelov, gav de gamle saa gode Kaar, som Samfundet kunde give dem. Nej, det har jeg aldrig erkendt, men hvad jeg har erkendt, er, at naar jeg skal sammenligne den med det Lovforslag, Ministeren nu kommer med, saa er den nuværende Lov langt bedre end dette. Men jeg har bestandig arbejdet for at skabe bedre Kaar endnu for de gamle, fordi jeg stadig har hævdet, at vort Samfund har Raad til at yde de gamle bedre Kaar end dem, de har i Øjeblikket. Det kommer Ministeren ogsaa indirekte ind paa, naar han siger, at jeg er gaaet ud i Landet og har